

Το μακρύ καλοκαίρι των Ινκας

Η ανάπτυξη της θαυμαστής αυτοκρατορίας τους ευνοήθηκε από μια περίοδο καλοκαιρίας που είχε διάρκεια 400 ετών!

ΓΡΑΦΕΙΟ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
stasinopoulos@pegasus.gr

Καλοκαίρι και αυτοκρατορία πάνε χέρι χέρι καταδεικνύουν γεωλογικές έρευνες στις περιοχές όπου κάποτε απλωνόταν η αυτοκρατορία των Ινκας, σύμφωνα με τις οποίες ο θαυμαστός αυτός πολιτισμός για να αναπτυχθεί δεν βασίστηκε μόνο στη στρατιωτική του δύναμη και την εξελιγμένη γεωργική παραγωγή του, αλλά και στα 400 χρόνια καλού καιρού!

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του παλαιο-οικολόγου Αλεξ Τσέπστοου Λάστι, του Γαλλικού Ινστιτούτου Ερευνας για τις Ανδεις, η θερμοκρασία στην περιοχή όπου εκτεινόταν η αυτοκρατορία των Ινκας (από την Κολομβία μέχρι τη Χιλή) αυξήθηκε αρκετούς βαθμούς Κελσίου από το 1100 μ.Χ. μέχρι το 1533 μ.Χ., με αποτέλεσμα οι δασικές εκτάσεις να συρρικνωθούν κυρίως γύρω από τις βουνοκορφές και έτσι οι εκμεταλλεύσιμες εκτάσεις να αυξηθούν.

Οι Ινκας βλέποντας τη γη να αλλάζει, άρπαξαν αμέσως την ευ-

καιρία και επέκτειναν τις καλλιέργειές τους, έφτιαξαν αυτά τα καταπληκτικά κτίρια στις κορυφές των βουνών και δημιούργησαν ένα τεράστιο αρδευτικό σύστημα για να μπορούν να αναπτυχθούν κι άλλο. Η υπερβολικά μεγάλη παραγωγή πατάτας και καλαμποκιού εξαιτίας της εύφορης γης έδωσε τη δυνατότητα σε πολλούς ανθρώπους να σταματήσουν να καλλιεργούν τη γη και να ασχοληθούν με την κατασκευή δρόμων, κτιρίων και φυσικά να γίνουν στρατιώτες.

Όπως τονίζει ο Αλεξ Τσέπστοου Λάστι: «Ναι, ο βαθμός ανάπτυξης της αυτοκρατορίας ήταν υψηλός και η ιεραρχία τηρούσαν αυστηρά, αλλά δεν θα μπορούσαν να επεκταθούν πέρα από μία μικρή περιοχή, εάν δεν αυξανόταν η θερμοκρασία. Ήταν ο καλύτερος καταλύτης για την ανάπτυξη του πολιτισμού».

Η ομάδα του Τσέπστοου κατάφερε να ανακαλύψει αυτή την κρίσιμη αύξηση της θερμοκρασίας, εξετάζοντας τα στρώματα των πετρωμάτων σε μία περιοχή κοντά στο Κούσκο του Περού, σε υψόμετρο 3.330 μέτρων από την επιφάνεια της θάλασσας, όπου

Το θαυμαστό Μάτσο Πίτσου μαρτυρά μέχρι σήμερα το μεγαλείο της αρχιτεκτονικής των Ινκας

κάποτε υπήρχε μία λίμνη με το όνομα Μαγκακότσα, η οποία αποτελεί το «σημείο εκκίνησης» των Ινκας. Παρατήρησαν ότι μία ποικιλία δέντρων και καρπών εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στην περιοχή την κρίσιμη αυτή περίοδο και τα «χνάρια» της επέκτασης της βλάστησης ανέβαιναν πιο πάνω στο βουνό.

Τα πετρώματα έδειξαν επίσης ότι περίπου το 880 μ.Χ. έντονη ξηρασία έπληττε την περιοχή και αυτό ίσως ήταν το αίτιο για την κατάρρευση του πολιτισμού των Γουάρι, φυλής που κατοικούσε στην

περιοχή, τους οποίους διαδέχθηκαν οι Ινκας.

Σύμφωνα με τα αρχεία των Ινκας, η Βασιλική Οδός των Ινκας, που διέτρεχε τα βουνά για 5.230 χλμ. και η Παράκτια Οδός με μήκος 4.055 χλμ. κατασκευάστηκαν την «περίοδο της μεγάλης ζέσης». Αυτή είναι φυσικά και η περίοδος στην οποία κατασκευάστηκε και η «Χαμένη Πόλη των Ινκας», το θαυμαστό Μάτσο Πίτσου, όπου ναοί, τάφοι και σπίτια παραμένουν στη θέση τους μέχρι και σήμερα για να θυμίζουν το μεγαλείο της αρχιτεκτονικής των Ινκας.